

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa J. W. i M. W.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w S.
o zadośćuczynienie i odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda J. W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 listopada 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od powoda J. W. kwotę 1800,- (jeden tysiąc osiemset) złotych na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] na skutek apelacji powoda zmienił częściowo wyrok Sądu Okręgowego w S. z dnia 15 marca 2013 r., modyfikując datę naliczania odsetek od świadczenia zasądanego na rzecz powoda oraz oddalając powództwo w stosunku do powódki. W ostatecznie sprecyzowanym żądaniu powodowie dochodzili zapłaty kwoty po 40.000 zł na podstawie art. 417 w związku z art. 445 k.c. z uwagi na przewlekłe prowadzenie postępowania w sprawie o dział spadku i zniesienie współwłasności – trwającego łącznie dwadzieścia sześć lat. Przyjmując, że w sytuacji tej doszło niewątpliwie do naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie, Sądy obu instancji stwierdziły, że powodowie nie udowodnili, by ponieśli szkodę w dochodzonej przez siebie wysokości. Z tego powodu Sąd Okręgowy zasądził na ich rzecz po 20.000 zł. Sąd drugiej instancji podtrzymał te wnioski w stosunku do powoda, w odniesieniu do powódki stwierdzając natomiast, że w sprawie nie zostało wykazane, by przewlekłość postępowania stanowiła dla niej źródło szkody.

Orzeczenie to zostało zaskarżone przez powodów skargą kasacyjną, w której zarzucili oni naruszenie art. 382 k.p.c., art. 187 § 1 k.p.c., art. 231 w związku z art. 391 k.p.c., art. 322 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 386 § 1 k.p.c., art. 361 § 1 k.c. oraz art. 2, 3, 5 i 16 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. Nr 179, poz. 1843 z późn. zm.). W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, ewentualnie - o jej oddalenie i o rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania.

Ze względu na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia Sąd Apelacyjny w [...] odrzucił skargę kasacyjną M. W..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W sprawie nie występowały przesłanki uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie można było stwierdzić zwłaszcza przesłanek, na których istnienie powołał się skarżący: oczywistej zasadności wniesionej skargi oraz występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego.

Przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) w orzecznictwie konsekwentnie rozumie się jej zasadność oczywistą i kwalifikowaną, możliwą do stwierdzenia bez konieczności prowadzenia złożonych rozumowań (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, nie publ., z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, nie publ. oraz z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, nie publ.). Przesłanka ta odnosi się zatem do sytuacji o nadzwyczajnym charakterze, w których wydane orzeczenie obarczone jest ewidentnym i rażącym uchybieniem. Argumentacja sformułowana w tym zakresie w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie potwierdza jednak, by sytuacja tego rodzaju miała miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Za źródło oczywistej zasadności trudno uznać, po pierwsze, zarzut błędnego ustalenia przez Sąd Apelacyjny, że pomiędzy przewlekłością postępowania a poszczególnymi rodzajami szkód wskazywanymi przez powoda nie istniał adekwatny związek przyczynowy. Kwestia ustalenia, że dwa zdarzenia łączy relacja przyczynowa o charakterze adekwatnym, opiera się w przeważającej mierze na ocenie okoliczności faktycznych dokonywanych przez sąd w konkretnej sprawie. Choć może ona podlegać weryfikacji w postępowaniu odwoławczym (w tym w postępowaniu kasacyjnym) nie oznacza to jeszcze, by każde zarzucane w tym zakresie uchybienie przesądzało zarazem z góry o oczywistej zasadności tego zarzutu. Z tych samych powodów za przekonującą podstawę twierdzenia o oczywistej zasadności skargi nie można uznać także twierdzeń skarżącego o błędnej wykładni przepisów wskazanej wyżej ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. Kwestia ta stanowiła przedmiot obszernych uwag Sądu Apelacyjnego w uzasadnieniu zaskarżonego uzasadnienia i nie można na tym tle doszukać się elementów, które wskazywałyby na obarczenie tej argumentacji oczywistym błędem.

W zakresie wskazywanym przez skarżącego w sprawie nie występuje także istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Pod pojęciem tym w utrwalonym orzecznictwie jednolicie rozumie się problem z zakresu wykładni, związany ze sprawą i posiadający charakter precedensowy, którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy może przyczynić się do rozwoju prawa, stanowiąc punkt odniesienia przy rozpoznawaniu innych spraw (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2012 r., I CSK 10/12, nie publ., z dnia 26 marca 2014 r., V CSK 344/13, nie publ. oraz z dnia 9 maja 2014 r., V CSK 476/13, nie publ.). Przesłance tej nie odpowiadają jednak obie, powiązane ze sobą, kwestie wskazane przez skarżącego. Trudno przede wszystkim wskazać wyraźny związek pomiędzy sformułowanym w skardze kasacyjnej problemem oznaczenia roszczenia o odszkodowanie (na tle art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.) a zaskarżonym rozstrzygnięciem Sądu Apelacyjnego. Wprawdzie w uzasadnieniu orzeczenia Sąd powołał się na brak dostatecznego sprecyzowania sposobu obliczenia części dochodzonej kwoty, nie ulega jednak wątpliwości, że twierdzenie to odnosiło się jedynie do płaszczyzny argumentacyjnej twierdzeń powoda (zdaniem Sądu Apelacyjnego nie wyjaśnił on, z jakich przyczyn wskazał dochodzoną przez siebie kwotę) i nie wiąże się z określeniem żądania w rozumieniu art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w postanowieniu, o kosztach postępowania rozstrzygając na podstawie art. 98 § 1 i art. 109 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]